

Capitolul I. Omuciderea

Art. 174. Omorul. (1) *Uciderea unei persoane se pedepsește cu închisoare de la 10 la 20 de ani și interzicerea unor drepturi.*

(2) *Tentativa se pedepsește.*

Art. 175. Omorul calificat. (1) *Omorul săvârșit în vreuna din următoarele împrejurări:*

a) *cu premeditare;*

b) *din interes material;*

c) *asupra soțului sau unei rude apropiate;*

d) *profitând de starea de neputință a victimei de a se apăra;*

e) *prin mijloace ce pun în pericol viața mai multor persoane;*

f) *în legătură cu îndeplinirea îndatoririlor de serviciu sau publice ale victimei;*

g) *pentru a se sustrage ori pentru a sustrage pe altul de la urmărire sau arestare, ori de la executarea unei pedepse;*

h) *pentru a înlesni sau a ascunde săvârșirea altei infracțiuni;*

i) *în public,*

se pedepsește cu închisoare de la 15 la 25 de ani și interzicerea unor drepturi.

(2) *Tentativa se pedepsește.*

Art. 176. Omorul deosebit de grav. (1) *Omorul săvârșit în vreuna din următoarele împrejurări:*

a) *prin cruzimi;*

b) *asupra a două sau mai multor persoane;*

c) *de către o persoană care a mai săvârșit un omor;*

d) *pentru a săvârși sau a ascunde săvârșirea unei tâlhării sau piraterii;*

e) *asupra unei femei gravide;*

f) *asupra unui magistrat, polițist, jandarm ori asupra unui militar, în timpul sau în legătură cu îndeplinirea îndatoririlor de serviciu sau publice ale acestora;*

g) de către un judecător sau procuror, polițist, jandarm sau militar, în timpul sau în legătură cu îndeplinirea îndatoririlor de serviciu sau publice ale acestora,

se pedepsește cu detențiune pe viață sau cu închisoare de la 15 la 25 de ani și interzicerea unor drepturi.

(2) Tentativa se pedepsește.

Art. 177. Pruncuciderea. Uciderea copilului nou-născut, săvârșită imediat după naștere de către mama aflată într-o stare de tulburare pricinuită de naștere, se pedepsește cu închisoare de la 2 la 7 ani.

Art. 178. Uciderea din culpă. (1) Uciderea din culpă a unei persoane se pedepsește cu închisoare de la 1 la 5 ani.

(2) Uciderea din culpă ca urmare a nerespectării dispozițiilor legale ori a măsurilor de prevedere pentru exercițiul unei profesii sau meserii, ori pentru efectuarea unei anume activități, se pedepsește cu închisoare de la 2 la 7 ani.

(3) Când uciderea din culpă a unei persoane este săvârșită de un conducător de vehicul cu tracțiune mecanică, având în sânge o îmbibație alcoolică ce depășește limita legală sau care se află în stare de ebrietate, pedeapsa este închisoarea de la 5 la 15 ani.

(4) Cu aceeași pedeapsă se sancționează fapta săvârșită din culpă, de orice altă persoană în exercițiul profesiei sau meseriei și care se află în stare de ebrietate.

(5) Dacă prin fapta săvârșită s-a cauzat moartea a două sau mai multor persoane, la maximum pedepselor prevăzute în alineatele precedente se poate adăuga un spor de până la 3 ani.

Art. 179. Determinarea sau înlesnirea sinuciderii. (1) Fapta de a determina sau de a înlesni sinuciderea unei persoane, dacă sinuciderea sau încercarea de sinucidere a avut loc, se pedepsește cu închisoare de la 2 la 7 ani.

(2) Când fapta prevăzută în alineatul precedent s-a săvârșit față de un minor sau față de o persoană care nu era în stare să-și dea seama de fapta sa, ori nu putea fi stăpână pe actele sale, pedeapsa este închisoarea de la 3 la 10 ani.

I. Omor simplu. Omor calificat săvârșit cu premeditare și din interes material. Inexistența elementelor de calificare a faptei. Încadrare juridică

C. pen., art. 174, art. 175 lit. a) și b)

a) **Premeditarea presupune, pentru a fi reținută, două condiții, și anume trecerea unui interval de timp din momentul luării hotărârii și până în momentul comiterii faptei, precum și activitatea psihică a făptuitorului de reflectare, chibzuire asupra modului în care va comite fapta, concretizată în săvârșirea unor acte de pregătire de natură să întărească hotărârea luată și să asigure realizarea ei. Faptul că inculpatul a afirmat, de-a lungul timpului, că o va omorî pe victimă și că nu va putea fi condamnat pentru aceasta, deoarece este bolnav cu capul, nu poate fi considerat începutul unui proces decizional infracțional în mintea inculpatului în sensul arătat, întrucât, pe de o parte, au fost exprimate pe fondul unor neînțelegeri grave între inculpat și victimă, iar, pe de altă parte, rezoluția infracțională este prea generală.**

b) **Acțiunea de partaj pornită de victimă, potrivit regulilor procedurii civile, urma să continue, în cazul decesului reclamantului, în contradictoriu cu moștenitorii acestuia, soluția fiind aceeași, și anume partajul bunurilor comune în cotele ce urmau a fi stabilite proporțional cu contribuția fiecărui soț la dobândirea lor pe timpul căsătoriei. Modificarea soluției în procesul de partaj prin decesul victimei era una putativă, existentă numai în mintea inculpatului, deoarece nu s-a dovedit că acesta ar fi discutat vreodată cu copiii săi în legătură cu posibilitatea donării părții lor moștenite de la victimă către el sau a altui aranjament patrimonial de acest gen, care să conducă la concluzia existenței unui interes material real.**

Trib. București, s. I pen., sent. nr. 1264 din 21 septembrie 2007, nepublicată

Prin sentința penală nr. 1264 din 21 septembrie 2007, Tribunalul București, Secția I penală, în temeiul art. 334 C. proc. pen., a schimbat încadrarea juridică dată faptei din infracțiunea de omor calificat, prevăzută de art. 174-175 lit. a) și b) C. pen., în cea de omor simplu, prevăzută de art. 174 C. pen., text în baza căruia inculpatul M.N. a fost condamnat la pedeapsa închisorii de 11 ani și 5 ani interzicerea drepturilor prevăzute de art. 64 lit. a) teza a II-a și b) C. pen., ca pedeapsă complementară. Analizând probele administrate în cauză,

instanța a reținut următoarea situație de fapt: pe parcursul căsătoriei dintre inculpat și victimă au existat numeroase neînțelegeri, astfel cum rezultă din declarațiile martorilor coroborate cu ale inculpatului, care au culminat cu pronunțarea sentinței de divorț, irevocabilă cu privire la desfacerea căsătoriei. Pe parcursul soluționării cererii de divorț intentate de victimă, care a solicitat și partajul bunurilor comune, inculpatul a introdus cerere reconvențională, solicitând desfacerea căsătoriei din culpa comună, precum și partajul bunurilor comune, cererile de partaj fiind disjuncte, iar după pronunțarea sentinței de divorț, victima s-a reîntors în locuința comună, ocupând una dintre cele 4 camere ale imobilului, așa cum rezultă din declarațiile inculpatului și ale martorilor. Starea de tensiune între cei doi a continuat însă, cauzată fiind în principal de acțiunea de partaj.

În data de 2 martie 2007, în jurul orelor 18-19, inculpatul s-a întors acasă, unde se afla deja victima. În casă se mai afla nepotul acestora în vârstă de 3 ani, care se juca. Victima l-a chemat pe inculpat în camera pe care o ocupa și i-a imputat faptul că îi lipsesc niște haine, cerându-i acestuia să i le plătească, la care inculpatul a spus că nu avea cum să i le ia el și nu i le va plăti. După acest moment, victima ar fi afirmat că va câștiga și procesul de partaj, așa cum a câștigat procesul de divorț. În timpul acestei discuții aprinse, inculpatul a împins-o pe victimă, care a căzut pe pat, după care a luat un cuțit din cameră și i-a aplicat mai multe lovituri în zona gâtului, una în omoplatul stâng, așa cum rezultă din raportul medico-legal de necropsie, această din urmă lovitură din spate fiind probabil prima, întrucât victima a încercat să se apere, așa cum rezultă și din concluziile aceluiași raport referitoare la plăgile de la nivelul mâinilor. După comiterea faptei, inculpatul a lăsat cuțitul lângă victimă, l-a sunat pe fratele său, căruia i-a relatat ce a făcut, rugându-l să vină la el, s-a schimbat de haine și l-a așteptat pe fratele său.

În drept, s-a apreciat că fapta inculpatului de a-i aplica victimei mai multe lovituri de cuțit în zona gâtului se circumscrie elementului material al laturii obiective a infracțiunii de omor prevăzute de art. 174 C. pen. Urmarea imediată constă în decesul victimei. Legătura de cauzalitate între acțiunea inculpatului și urmarea imediată este demonstrată prin concluziile raportului medio-legal de necropsie, potrivit cu care moartea victimei s-a produs prin hemoragie, predominant externă, consecutivă secțiunii cvasicomplete a gâtului prin multiple plăgi determinate prin acțiunea unui corp dur ascuțit, probabil cuțit. Vinovăția cu care a acționat inculpatul este intenția directă. Cu

privire la acest din urmă aspect, s-a precizat faptul că, în cauză, s-a dispus efectuarea unei expertize medico-legale psihiatrice, care a concluzionat că inculpatul are discernământul păstrat în raport de fapta pentru care este cercetat, prezintă diagnosticul tulburare organică de personalitate post TCC, comițialitate secundară anamnestică.

Cu privire la circumstanțele prevăzută de art. 175 lit. a) și b) C. pen., instanța a reținut următoarele: în doctrina și practica de specialitate, se consideră că premeditarea presupune, pentru a fi reținută, două condiții, și anume trecerea unui interval de timp din momentul luării hotărârii și până în momentul comiterii faptei, precum și activitatea psihică a făptuitorului de reflectare, chibzuire asupra modului în care va comite fapta. De asemenea, pentru existența premeditării, este necesar ca, în intervalul de timp cuprins între momentul luării hotărârii infracționale și momentul începerii executării omorului, făptuitorul să treacă la săvârșirea unor acte de pregătire de natură să întărească hotărârea luată și să asigure realizarea ei. Se apreciază că aceste condiții enunțate mai sus trebuie să fie îndeplinite cumulativ, lipsa oricăreia dintre ele excluzând premeditarea.

În cauză, din declarațiile martorilor, respectiv fiul și nora sa, rezultă că inculpatul ar fi afirmat de-a lungul timpului că o va omorî pe victimă și că nu va putea fi condamnat pentru aceasta, pentru că este bolnav cu capul. Aceste declarații nu pot fi reținute însă ca fiind începutul unui proces decizional infracțional în mintea inculpatului în sensul arătat mai sus, deoarece, pe de o parte, ele au fost exprimate pe fondul unor neînțelegeri grave între inculpat și victimă, iar, pe de altă parte, rezoluția infracțională este prea generală. Astfel, instanța a reținut că hotărârea comiterii faptei a fost luată de inculpat spontan, în urma unei discuții aprinse cu victima.

Interesul material este orice folos, avantaj sau beneficiu de natură patrimonială. Cu privire la acest aspect, instanța a reținut că, prin hotărâre irevocabilă la data de 6 decembrie 2006, căsătoria dintre inculpat și victimă fusese desfăcută. Consecutiv acestei noi situații juridice, inculpatul nu o mai putea moșteni pe aceasta, deoarece nu mai avea calitatea de soț, din acest punct de vedere neputând subzista un interes material. Cu privire la acțiunea de partaj pornită de victimă, potrivit regulilor procedurii civile, aceasta urma să continue, în cazul decesului reclamantului, în contradictoriu cu moștenitorii acestuia, soluția fiind aceeași, și anume partajul bunurilor comune în cotele ce urmau a fi stabilite proporțional cu contribuția fiecărui soț la dobândirea lor pe timpul căsătoriei. Având în vedere cele de mai sus, instanța a constatat

că modificarea soluției în procesul de partaj prin decesul victimei era una putativă, existentă numai în mintea inculpatului, deoarece nu s-a dovedit că acesta ar fi discutat vreodată cu copiii săi în legătură cu posibilitatea donării părții lor moștenite de la victimă către el sau a altui aranjament patrimonial de acest gen, care să conducă la concluzia unui interes real material.

Având în vedere cele de mai sus, instanța, în baza art. 334 C. proc. pen., a schimbat încadrarea juridică a faptei reținute în sarcina inculpatului din infracțiunea prevăzută de art. 174-175 lit. a) și b) C. pen. în infracțiunea prevăzută de art. 174 C. pen., infracțiune ale cărei elemente constitutive sunt întrunite în cauză.

2. Omor simplu. Omor calificat săvârșit în loc public și cu premeditare. Inexistența elementelor de calificare a faptei

C. pen., art. 152, art. 174, art. 175 lit. a) și i)

a) Locul agresiunii fiind un teren agricol situat în continuarea gospodăriei victimei, proprietate privată a acesteia, nu poate fi considerat loc public. Pentru a se considera că fapta s-a săvârșit într-un loc public, este necesar să se fi comis în una dintre împrejurările reglementate în art. 152 C. pen.

b) Expresia amenințătoare a inculpatului, aruncarea de araci în victimă, urmată de lovirea acesteia cu un fier, nu pot constitui conținutul unei premeditări. Aceste împrejurări nu reprezintă reflectarea unei chibzuințe, a conceperii unui plan de acțiune, neputând fi reținută în speță circumstanța premeditării.

I.C.C.J., s. pen., dec. nr. 2603 din 19 aprilie 2005, legalis.ro

Prin sentința penală nr. 301 din 5 aprilie 2004, Tribunalul Dolj, Secția penală, l-a condamnat pe inculpatul S.A. pentru infracțiunea de omor calificat, în baza art. 174 și art. 175 lit. a) și i) C. pen., la 15 ani închisoare și 3 ani pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prevăzute de art. 64 lit. a) și b) C. pen. S-au aplicat dispozițiile art. 71 C. pen. Conform art. 88 C. pen., s-a dedus prevenția de la 17 iunie 2003 la zi. S-au confiscat bucata de fier (pripionul de cal și 3 araci), în sensul art. 118 lit. b) C. pen. Inculpatul a fost obligat la plata despăgubirilor civile și a cheltuielilor judiciare.

Pentru a se pronunța astfel, în fapt, s-au reținut următoarele: în dimineața zilei de 17 iulie 2003, atât partea vătămată, cât și inculpatul și-au dus vitele la păscut, acestuia părându-i-se că M.M. a intrat cu animalele pe terenul său cultivat cu porumb. În realitate, animalele se aflau pe terenul învecinat cu tarlaua de porumb. Inculpatul i-a strigat părții vătămate să își scoată animalele și, în același timp, a proferat amenințări cu lovirea în momentul când se vor întâlni. Ceva mai târziu, când au ajuns acasă, inculpatul a aruncat în victimă cu câțiva araci și, deoarece nu l-a nimerit, acesta a sărit gardul înarmat cu o bucată lungă de fier și l-a lovit în partea stângă a capului. Cum soția victimei i-a sărit în apărare, a lovit-o și pe aceasta peste picioare și apoi din nou victima căzută. Cu privire la decesul ce a survenit, raportul medico-legal de necropsie întocmit de I.M.L. Craiova a concluzionat că moartea a fost violentă și s-a produs prin lovirea cu un corp dur, pe fondul cardiopatiei ischemice, ce au determinat stopul cardiac.

Instanța, pentru a reține această situație, a avut în vedere probele administrate, și anume: raportul medico-legal avizat, declarațiile părților civile și ale inculpatului, precum și ale martorilor audiați. Instanța de fond a înlăturat apărările inculpatului, în sensul că s-a aflat în legitimă apărare sau că a săvârșit o lovire cauzatoare de moarte, nu un omor. În drept, s-a constatat că, prin modul în care și-a conceput și organizat activitatea infracțională, exprimările anterioare, lovitura mortală aplicată și locul unde s-a produs agresiunea, inculpatul a comis un omor calificat cu premeditare și în loc public.

Curtea de Apel Pitești, Secția penală, prin decizia nr. 324 din 14 decembrie 2004, a respins ca nefondat apelul inculpatului, motivat pe apărările corect înlăturate de instanța de fond. Împotriva acestei decizii, în termen legal, inculpatul a declarat recurs, invocând ca motive de casare dispozițiile art. 385⁹ alin. (1) pct. 17, 18 și 17¹ C. proc. pen. El a solicitat casarea hotărârilor și rejudecarea cu reținerea unei situații de fapt și o încadrare juridică corespunzătoare și o pedeapsă just individualizată și în limitele infracțiunii prevăzute de art. 183 C. pen.

Examinând hotărârile atacate în raport de motivele recursului, probele administrate și dispozițiile legale aplicabile, curtea a constatat că, sub unele aspecte, recursul este fondat, după cum se va arăta: încadrarea juridică dată faptei este greșită, nu pentru că este aceea de lovituri cauzatoare de moarte sau omor săvârșit sub imperiul legitimei apărări sau al provocării, dar pentru că este o infracțiune de omor simplu, nu comis cu premeditare și în loc public. Din probele administrate, la o analiză atentă, se observă că locul agresiunii a fost tere-

nul agricol aflat în continuarea gospodăriei victimei, fiind proprietatea acestuia. Acest teren nu poate fi considerat loc public, fiind o proprietate privată și neexistând niciuna dintre ipostazele prevăzute de art. 152 C. pen.

Expresia amenințătoare a inculpatului – „te fac eu” –, aruncarea de araci în victimă, urmată de lovirea acesteia cu un fier nu pot constitui conținutul unei premeditări. Aceste împrejurări nu reprezintă reflectarea unei chibzuințe, a conceperii unui plan de acțiune. În cauză nu își găsesc aplicarea nici legitima apărare sau depășirea acesteia și nici provocarea. Incidentul a avut o desfășurare în două etape, ambele fiind declanșate de inculpat. Conflictul a început cu admonestarea victimei de către inculpat și apoi cu gestul acestuia de a arunca cu bețe (araci), urmat de aplicarea loviturii cu fierul. Victima sau soția acestuia prin nimic nu au determinat atitudinea inculpatului, aflat de altfel în eroare cu privire la păscutul animalelor în tarlăua sa de porumb, și nici nu au întreținut-o. Nu a existat nici atac din partea victimei pentru ca a fi devenit necesară apărarea de către inculpat.

Cât privește atitudinea subiectivă a inculpatului cu ocazia aplicării unei lovituri cu o bucată de fier în capul victimei, suficientă cât să producă decesul, nu se poate reține praeterintenția, ci intenția indirectă, întrucât, chiar dacă nu a urmărit suprimarea vieții victimei, a prevăzut posibilitatea omorării și a acceptat-o. Se impune o precizare și cu privire la legătura causală dintre efect și cauză. Concluziile raportului medico-legal sunt în sensul că decesul s-a produs din cauza insuficienței cardiace apărute pe fondul unei cardiopatii ischemice ca urmare a șocului fizic și psihic creat de lovitura primită. Așadar, instanțele au reținut corect că fapta inculpatului întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de omor, urmând ca, prin admiterea recursului sub acest aspect, să fie înlăturate dispozițiile privind premeditarea și săvârșirea în loc public, fixându-se o pedeapsă corespunzătoare în limitele infracțiunii prevăzute de art. 174 C. pen., cu respectarea criteriilor din art. 72 C. pen. Sub aspectul laturii civile nu se impun corecții, rezolvarea dată fiind în concordanță cu dispozițiile legale.

Pentru considerentele expuse, în conformitate cu dispozițiile art. 385¹⁵ pct. 2 lit. c) C. proc. pen., a fost admis recursul inculpatului numai sub aspectul corectării încadrării juridice, cu urmarea reducerii pedepsei ce îi va fi aplicată.

3. Tentativă la omor simplu. Tentativă la omor calificat săvârșit cu premeditare. Lipsa pregătirii infracțiunii

C. pen., art. 20, art. 174, art. 175 lit. a)

Realizare elementului circumstanțial al omorului săvârșit cu premeditare presupune ca luarea hotărârii de a ucide să precedă cu un oarecare timp agresiunea, interval în care autorul reflectează la săvârșirea faptei și efectuează acțiuni concrete de pregătire a comiterii infracțiunii. Aceste condiții nu sunt îndeplinite în cazul în care inculpatul a săvârșit infracțiunea în urma unui incident produs întâmplător, iar între cele două faze ale conflictului nu au trecut decât câteva minute, timp insuficient pentru ca făptuitorul să fi reflectat cu privire la săvârșirea infracțiunii.

*C.S.J., s. pen., dec. nr. 1047 din 21 septembrie 1990,
legalis.ro*

Tribunalul Județean Caraș-Severin, prin sentința penală nr. 1 din 8 februarie 1990, l-a condamnat pe inculpatul S.I. pentru săvârșirea tentativei la infracțiunea de omor calificat, prevăzută în art. 20 raportat la art. 174 și art. 175 lit. a) C. pen. Instanța a reținut că, în cursul unei petreceri, inculpatul s-a certat și a lovit-o pe concubina sa. Partea vătămată A.C., văzând agresivitatea inculpatului față de sora sa, a intervenit încercând să aplaneze incidentul, însă nu a reușit, inculpatul lovind-o și pe ea. După această fază a conflictului, inculpatul a mers în apartamentul său și, pentru a se răzbuna, s-a înarmat cu un cuțit și a plecat în urmărirea părții vătămate, pe care a lovit-o de mai multe ori cu cuțitul în zona abdominală. Victima a fost transportată la spital și internată cu diagnosticul plagă penetrantă abdominală, fiind supusă unei intervenții chirurgicale de urgență.

Recursul declarat de inculpat este întemeiat, instanța pronunțând o hotărâre greșită în ceea ce privește încadrarea juridică a faptei. Premeditarea, ca agravantă a infracțiunii de omor, presupune realizarea a două cerințe, și anume: luarea hotărârii de a ucide trebuie să precedă cu un oarecare timp agresiunea; această hotărâre, mai dinainte luată, trebuie să se concretizeze în anumite activități de pregătire a infracțiunii.

Aceste cerințe nu sunt îndeplinite în speță. Inculpatul a săvârșit infracțiunea în urma unui incident produs întâmplător, iar între cele două faze ale conflictului nu au trecut decât câteva minute, timp insuficient pentru ca făptuitorul să fi reflectat cu privire la săvârșirea infracțiunii, situație în care încadrarea corectă în drept a faptei este în prevederile art. 20 raportat la art. 174 C. pen.

4. Omor simplu. Omor calificat săvârșit în public. Locul săvârșirii infracțiunii. Inexistența unei publicități reale

C. pen., art. 152 lit. b), art. 174, art. 175 lit. i)

Pentru existența infracțiunii de omor calificat în varianta prevăzută de art. 175 lit. i) C. pen., este necesar ca fapta să fie săvârșită în public în înțelesul explicat în art. 152 C. pen. Locul în care s-a săvârșit fapta nu constituie un loc public în accepțiunea dispozițiilor menționate, întrucât spațiul în care s-a săvârșit fapta nu era destinat, prin configurația lui, accesului unor persoane străine, iar în momentul săvârșirii faptei nu era de față decât o singură persoană.

C.A. Timișoara, s. pen., dec. nr. 202/A din 26 mai 2005, în C.P.J. 2005, Ed. Lumina Lex, București, 2006, p. 408

Prin sentința penală nr. 218 din 7 martie 2005, pronunțată în dosar nr. 9507/P/2004, Tribunalul Timiș, în baza art. 174 raportat la art. 175 lit. i) C. pen., cu aplicarea art. 74 lit. a), b), c) combinat cu art. 76 alin. (1) lit. a) C. pen., l-a condamnat pe inculpatul C.I. la 7 ani închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de omor calificat. Prima instanță a reținut că inculpatul și victima locuiau în apartamente învecinate, în același imobil, fiind în relații de prietenie. În cursul zilei de 11 august 2004, cei doi au lucrat împreună la o instalație dintr-un imobil și au consumat băuturi alcoolice, după care s-au despărțit. Inculpatul a revenit acasă în jurul orei 21,00, s-a așezat la masa aflată în holul comun și a început să mănânce. La un moment dat a apărut victima, iar inculpatul i-a reproșat că nu a adunat sticlele și resturile de țigări rămase după ce au consumat împreună băuturi alcoolice, a înjurat-o și a jignit-o. Victima, aflată la rândul său în stare de ebrietate, l-a înjurat pe inculpat și s-a îndreptat spre acesta cu intenția de a-l agresa. Inculpatul s-a ridicat de pe scaun și i-a aplicat victimei o lovitură de cuțit în piept, astfel că aceasta a fost transportată la spital, unde a decedat. Prin raportul medico-legal al autopsiei cu nr. 427/A din 12 august 2004, s-a reținut că moartea violentă a victimei s-a datorat plăgii cardiace transfixiante de ventricul drept, produsă prin lovire cu un corp ascuțit înțepător-tăietor, cu lățimea de 10 cm.

Prin decizia penală nr. 202/A din 26 mai 2005, pronunțată în dosar nr. 3132/P/2005, Curtea de Apel Timișoara, Secția penală, a admis apelul declarat de Parchetul de pe lângă Tribunalul Timiș, a desființat sentința primei instanțe și, în rejudecare, în baza art. 174 C. pen., prin

schimbarea încadrării juridice din art. 174, art. 175 lit. i) C. pen. și înlăturarea prevederilor art. 74, art. 76 C. pen., l-a condamnat pe inculpat la 14 ani închisoare, cu interzicerea drepturilor prevăzute de art. 64 C. pen. pe durata prevăzută de art. 71 C. pen. S-a interzis inculpatului exercitarea drepturilor prevăzute de art. 64 lit. a), b) și c) C. pen. pe o durată de 5 ani după executarea pedepsei principale, ca pedeapsă complementară. S-a menținut în continuare măsura arestării preventive a inculpatului și s-a scăzut perioada arestării preventive, începând cu data de 7 martie 2005.

Instanța de apel a stabilit că din procesul-verbal de cercetare la fața locului întocmit de organele de urmărire penală la 11 august 2004 rezultă că imobilul în care s-a petrecut fapta este situat în partea dreaptă, pe sensul de mers dinspre podul peste canalul Bega de lângă Fabrica de Țigarete Timișoara, înspre Fabrica Solventul. Accesul în imobil se face prin intermediul unei uși din lemn, prevăzută cu ochiuri de geam, situată în partea stângă, prin care se pătrunde într-un hol comun, iar din acest hol are loc accesul în apartamente. Holul are dimensiunea de 10 m lungime și 1,5 m lățime, pe partea dreaptă a acestuia se face accesul în apartamente, iar pe partea stângă se află ferestre ce dau înspre curtea interioară a imobilului. Pe partea stângă a holului, cea cu ferestre, se află două mese cu câte două scaune, situate fiecare în fața apartamentelor în discuție. Din conținutul procesului-verbal mai sus menționat rezultă că locul în care s-a săvârșit fapta nu constituie un loc public în accepțiunea prevederilor art. 175 lit. i) C. pen. și art. 145 C. pen., acest spațiu nefiind destinat, prin configurația lui, accesului unor persoane străine, iar în momentul săvârșirii faptei nu erau de față alte persoane în afară de numitul P.I.R., care a declarat că victima s-a prăbușit în fața unui alt apartament, situat în vecinătatea celor în discuție. Reținându-se aceste împrejurări, s-a considerat, de către instanța de apel, că încadrarea juridică dată faptei este infracțiunea de omor prevăzută de art. 174 C. pen., și nu cea de omor calificat prevăzută de art. 175 lit. i) C. pen.

Prin decizia penală nr. 4580 din 3 august 2005, pronunțată în dosar nr. 3809/2005, Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția penală, a respins ca nefondat recursul declarat de inculpat, prin care acesta a solicitat menținerea hotărârii instanței de fond.

5. Tentativă la omor simplu. Tentativă la omor deosebit de grav săvârșit pentru a comite o tâlhărie. Inexistența scopului prevăzut de lege

C. pen., art. 20, art. 174, art. 176 lit. d),
art. 211 alin. (1) și alin. (2¹) lit. c)

Pentru a putea reține agravanta prevăzută de art. 176 lit. d) C. pen., trebuie să rezulte că, cel puțin concomitent cu săvârșirea violențelor exercitate inițial cu alt scop (acela de a suprima viața victimei), inculpatul a luat hotărârea de a o deposeda pe victimă de bunurile sale. În speță, din punct de vedere subiectiv, a existat o separare între hotărârea de a aplica victimei lovituri cu caracter letal și cea de a o deposeda de bunuri, aceasta din urmă survenind după ce conduita agresivă a inculpatului a fost epuizată, iar victima a fost adusă în stare de inconștiență, astfel că materialul probator nu demonstrează că scopul urmărit de către inculpat prin agresarea victimei a fost acela de a o deposeda de bunuri.

*C.A. București, s. a II-a pen., min. și fam.,
dec. nr. 583/A din 27 iulie 2006, nepublicată*

Prin sentința penală nr. 586 din 6 mai 2006 a Tribunalului București, Secția I penală, în baza art. 20 raportat la art. 174-176 lit. d) C. pen., a fost condamnat inculpatul P.N. la 10 ani închisoare și 5 ani interzicerea drepturilor prevăzute de art. 64 lit. a) și b) C. pen. În baza art. 211 alin. (2¹) lit. c) C. pen., a fost condamnat același inculpat la 7 ani închisoare. În baza art. 33 lit. a), art. 34 lit. b) și art. 35 C. pen., s-a dispus ca inculpatul să execute pedeapsa cea mai grea de 10 ani închisoare și 5 ani interzicerea drepturilor prevăzute de art. 64 lit. a) și b) C. pen. S-a făcut aplicarea art. 71, art. 64 lit. a) și b) C. pen. S-a dedus prevenția de la 28 noiembrie 2004 la zi și s-a menținut starea de arest a inculpatului. S-a constatat prejudiciul parțial acoperit și s-a luat act că partea vătămată A.R. nu s-a constituit parte civilă. A fost obligat inculpatul la 28.191.975 lei cheltuieli de spitalizare către C.A.S.M.B. și la 8.000.000 lei cheltuieli judiciare către stat.

Împotriva acestei sentințe au declarat apel Parchetul de pe lângă Tribunalul București și inculpatul. Oral, în fața instanței de apel, reprezentantul parchetului și-a restrâns criticile formulate în scris la cele referitoare la individualizarea pedepsei principale, considerată a fi prea blândă față de circumstanțele reale și cele personale reținute în cauză, solicitând, de asemenea, și interzicerea dreptului prevăzut de

art. 64 lit. e) C. pen. ca pedeapsă accesorie, respectiv complementară. În privința inculpatului, acesta a criticat sentința sub aspectul încadrării juridice, solicitând schimbarea acesteia din infracțiunea de tentativă la omor deosebit de grav în infracțiunea de vătămare corporală, ținând seama de concluziile raportului de expertiză medico-legală întocmit în cauză, precum și schimbarea încadrării juridice din infracțiunea de tâlhărie în infracțiunea de furt calificat, ținând seama de faptul că inculpatul nu a urmărit să o lovească pentru a sustrage anumite bunuri, violențele fiind exercitate în alt scop decât depozitarea victimei de bunuri. De asemenea, s-a mai solicitat și aplicarea unor pedepse orientate către minimul special pentru fiecare dintre infracțiunile reținute în sarcina inculpatului.

Examinând sentința apelată prin prisma criticilor formulate și din oficiu, curtea a admis ambele apeluri, pentru următoarele considerente: din materialul probator administrat în cauză a rezultat că, la data de 20 septembrie 2004, pe fondul unor neînțelegeri între partea vătămată A.R. și inculpatul P.N. (care fuseseră într-o relație de concubinaj de circa 7 ani), acesta din urmă i-a aplicat victimei mai multe lovituri cu o bară metalică în zona capului, toracelui și membrelor superioare, iar apoi a sustras din locuința acesteia bunuri și acte de identitate. S-a apreciat că, dacă în ce privește situația de fapt nu există nicio controversă, nu același lucru se poate spune despre încadrarea juridică a faptelor săvârșite de inculpat. În acest sens, o parte dintre criticile formulate de inculpat, ce susțin schimbarea încadrării juridice în infracțiunea prevăzută de art. 181 C. pen., s-au considerat ca fiind neîntemeiate. În speță, din situația de fapt prezentată a rezultat că inculpatul a aplicat victimei mai multe lovituri la nivelul capului și la nivelul brațelor (în condițiile în care partea vătămată a încercat să se apere față de loviturile ce vizau zona capului), aplicate cu o bară metalică de lungime de circa 40-50 cm și diametru de circa 10-15 mm, aspecte care conturează, din punct de vedere subiectiv, intenția inculpatului de a ucide victima, neavând relevanță că acest lucru nu s-a obiectivat, din punct de vedere medico-legal, în leziuni care să îi fi pus efectiv viața în primejdie.

Pe de altă parte, curtea a apreciat că fapta inculpatului nu întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de tentativă la omor deosebit de grav, ci pe cele ale infracțiunii de tentativă la omor. Atât în actul de sesizare, cât și în hotărârea apelată s-a reținut că tentativa de omor ar fi fost comisă pentru a săvârși sau a ascunde săvârșirea unei tâlhării de către inculpat. Reținerea acestei agravante se justifică prin scopul urmărit de către cel ce săvârșește omorul, anume comiterea sau ascunderea săvârșirii unei infracțiuni de tâlhărie. Din punct